

Németi Anett

Az örök virág

Az erdőn tegnap átsuhant a szél,
szétszóródtak a sűrű lábnyomok.
Már csak a selyemlomb beszélt,
és végképp zölddé változott

szemeimben a ködös világ,
s a tükrös tó vizén is megjelent
egy múlni vágyó cirmos kis virág,
és húzta magával lelkemet.

Elfojthatatlan bársony-illata
beférkőzött sejtjeim közé,
s ígérte, elvisz magával haza,
az örök szépségek fölé.

Ám az ösvény lépteim alatt
szűkülni kezdett, majd magába zárt,
s a hamvadozó vadrózsák alatt
megláttam a halált.

Mint a gyermek

Tűzlépteinktől meghajlanak az erdők.
Új fákat ültetünk, te meg én.
Már tavasz óta a szívemen alszol,
s én gyöngyként tartalak balom helyén.
Felhők arcain lépkedünk a fényig,
mint színes kedvű, félénk gyermekek.
Csillagszemünkben a Szeretet érik,
törékeny lelkünk új valót keres.

Emberhangon

Szólíts ma emberhangon engem,
felejtjük el a megszokást!
Olvadjunk szét a végtelenben,
s mossuk le a világ nyomát!

Ma új sebektől ég a lelkem,
s e sok kis érdes horzsolás
minden híg mosolyt kiolt bennem:
és az út nem halad tovább.

Azt képzelem, hogy jó, ha fájnak
a múlt és jelen árnyai,
nem értem, hogy a boldog nyárnak
mért kell a Napot bántani?

A titkok befelé folyt könnye
homályos szemem fényezi,
nem értené Isten, ha jönne,
bánatát miért fékezi

e halhatatlan, néma lélek,
ki elfelejtve önmagát
gyermekien dadogja: félek,
s ölelné már a hű Atyát.

De áll csak ott, tűhegynyi hittel,
míg kifakadnak mély sebek,
felejtí már, hogy élni mint kell,
s szeméből a gyémánt pereg.

Áttetsző szellem – hófehéren,
világítnak a tág falak,
s az eggyé váló szívverésben
már megláthatod önmagad.

Míg el nem kezdődik megint

Üveg-szív kocog legbelül,
sebekre szilánkos jég terül,
a test múltékony gyolcsruha.
Áttetsző szelek hűtenek,
égen táncoló tűzszemek
lesnek, az est selyempuha –

melegíti a homlokom,
míg ücsörgök a gondokon,
bár szállhatnék felhők fölé.
Magányt piheg az esti por,
a múlt megszaggat, eltipor,
nem járok lélegzők közé.

Az élet égő fájdalom,
sorsom is gyöngé lábakon
biceg, s már alig hajtja hév.
Sűrű iszap, gyilkos közöny,
jég verte lombok, hó-özön,
fejünk felett sötét az ég.

Törött gerincű fák alatt
kevés termékeny ág maradt,
beborít mindent a moha.
Félárnyék suttogó nesze,
korai rügy hideg keze
talán már nem simít soha.

Beszélő fákat álmodok,
amíg lassan por és homok
leszek, s míg férgek éheznek
valóm, s tűr érzéketlenül
hitvány fejem – rá föld kerül,
míg el nem kezdődik megint.